

VERKOOP VAN PRACTIJK IN DUITSCHLAND. — Zonder mij te mengen in het meeningsverschil tusschen ITTMANN en DE WILDE (dit *Tijdschrift*, bldz. 3784) vind ik het op zijn plaats te vermelden wat op bldz. 1223 van de *Münch. Med. Wschr.* staat vermeld omtrent een jaargeld, hetwelk een bejaard collega wordt verstrekt door de geneeskundige beroepsvereniging, op voorwaarde dat hij zijn ziekenfondspraktijk neerlegt ten behoeve van een jeugdig vakgenoot. (In Duitschland vindt men het namelijk niet behoorlijk, dat men zijn praktijk overdoet.)

Er was hierbij nog een quaestie, welke aanleiding heeft gegeven tot het vermelden van die pensioenuitkeering en wel van fiscalen aard. De fiscus meende, dat die oude arts inkomstenbelasting moest betalen van dat pensioen. In hoogste instantie werd echter beslist, dat dit niet het geval was; de ideëele motieven, welke tot die transactie tusschen arts en artsenvereniging leidden, ontslaan den betrokkene van den belastingplicht.

Dat menig jong arts wenscht, ziende naar een grijzen collega, „ôte toi de là que je m'y mette!" verstaan wij allen; de zorgen onzer ouden van dagen dienen echter evenmin te licht geteld te worden.

BEPERKING DER BEROEPSVRIJHEID. — De Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst bezit verschillende instellingen ten gerieve der artsen in ons land en in Indië. Een ervan is het bureau voor plaatsvervanging. Ook in Duitschland is een soortgelijk bureau. Evenals bij ons is de vacantielijd aanleiding tot groote vraag naar waarnemers, evenals bij ons is een bepaalde vergoeding voor dit waarnemen vastgesteld (n.l. 10 tot 15 mark voor huisartsen en 15 tot 20 Mark voor specialisten; beide met kost, inwoning en vergoeding van reiskosten). Evenwel kan men bij ons onafhankelijk van ons bureau andere voorwaarden stellen, en ook veroorlooft ons bureau in bepaalde omstandigheden afwijking van het tarief. Dit is te Berlijn verboden. Vandaar een waarschuwing van den beroepsleider hiertegen en een bevel aan de onder hem staande bureaux, om hem onmiddellijk mededeeling te doen van elke hun bekende poging, om van de groote aanvraag gebruik te maken, ten einde een hogere vergoeding te bedingen (*Aerztebl. f. Berlin*, 1935, bldz. 277).

MAG DE ARTS-AUTOMOBILIST, DIE IN DE UITOEFENING VAN ZIJN BEROEP IS, VERKEERSVOORSCHRIFTEN OVERTREDEN? — Men heeft in Duitschland het artsenauto-embleem ontoelaatbaar verklaard om het niet zeer verheven motief, dat het standsbevoorrechtting kon schijnen. Het bloed kruipt echter waar het niet gaan kan. Stel de arts heeft heusch groote haast, mag hij dan straffeloos door een „halt" sein rijden of door een verboden steeg of zoo snel dat hij voorbijgangers bedekt met modderspatten? — Volgens dr. KUPER (*Deutsche med. Wschr.* 1935 blz. 1325) zou het in strijd zijn met elk gevoel van recht, als een dokter, die overtuigd is dat snel rijden het gevaar voor het leven van een patiënt, bij wien hij is ontboden, belangrijk kan verkleinen, gestraft zou worden, wanneer hij door dit snelle rijden een verkeersovertreding zou plegen. In een lang betoog, hetwelk neerkomt op wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen, verklaart de schrijver, dat de arts in zoo'n geval, waar twee plichten in conflict met elkaar komen, behoort te worden vrijgesproken.

Dit conflict komt maar zelden voor; mij dunkt dat elk verstandig arts, dat wil dus zeggen, die eerbied voor de wet heeft, en elke arts, die automobiel rijdt, de bedoeling en waarde der verkeersregelen begrijpende, geen bezwaar zal hebben om zijn overtreding aan het oordeel van een verstandig rechter onderworpen te zien. Het groote belang, dat hem dwong tot overtreding der wet, zal den arts zeker met gelatenheid de lichte straf, welke die rechter noodig vond op te leggen, doen dragen.

L. L. POSTHUMA.